

22. szám.
Junius 1-én, 1867.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr.—
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál.
Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVIII. kötet.

A koronázási domb.

Épül a domb, melyről majdan
Négy felé suhint a király,
Miként régen, miként hajdan
Mikor voltunk *csak négy* bajban.

Miből épül e szent halom?
Mely lesz számunkra oltalom; —
Hány vármegye hordott össze
Hozzá való földet valjon?

Elküldözik azt a földet,
Melyen a fű vértől zöldelt,
S azt, hol a nemzet szülemlék,
Melynek hantja mind szent emlék.

Hol esküdtek fejedelmek,
Alkotmányunknak védelmet,
S hol hatalmas hadvezérek
Az esküért számot kértek.

Hol a hont megalapíták,
Hol azt ismét visszavívták.
Hol áldoztak ős Istennek,
Hol alvó hősök pihennek.

Régi romok porladványa
Arany-ezüst termő bánya,
Hegytető és tengerfenék
Részüket hozzáfizeték.

Mi van hátra még a dombbol? —
Küldnek földet egész honbol. —
Egy rövid hét, és azután
Király lova rajta tombol.

Mi hiányzik még a dombbol?
— Számüzöttek, bujdosóknak
Vándor saruján hozott por.
— Ez hiányzott még a dombbol.

K-s M-n.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!
No tehad vigtíre valahara legizslegutolyara
szavaztunk közözsügyek felet: barcsak soha se

lene mar ruluk töbet kirdizs. Tizenharomszor
megkirdezte tülem elnök, hogy mit mondom ra-
ja: „igen,” vagy „nem?” Ugy voltam vele uto-

lyara, mint nimet anecdotaban, mikor fürdőhelyen összetalalkozik burkus baro burger kefekötővel savanyuviznil regel, is megszolit ütet: „hogy hinak magat?“ — feleli burger: „az in nevem Wiese.“ — „Nemes család? — kirdi baro; — „Nem vagyok az.“ — „Agyiö!“ Forditya hatat baro. — Dilben megind talalkozik burgerel tabledhautnal baro, megind kirdezi ütet: „hogy hinak magat?“ — Burger feleli: „az in nevem Wiese.“ — „Nemes ember?“ — „Nem vagyok az.“ — „Agyiö.“ — Este promenadon harmaczor izs összetalalkoz vele; megind megszolit: „hogy hinak magat?“ — Felel kefekötő: „az in nevem *mig mindig* Wiese, *mig mindig* nem vagyok nemes ember, *agyio!*“ — Had mar in izs megmontam, hogy „az in nevem Tallerossy Zebulon, vagyok job oldal, tizenkiczer megmontam, hogy „igen!“ — „Agyiö!“

Pedig azir tizenharmaczor izs megkirdezte elnök: „ki vagy? hogy hinak? voltal-e mar befogva valami hivatalba? akarsz-e miniszteri tanacsos lenyi? Igen? vagy nem?“

Is in tizenharmaczor azt feleltem, hogy „nem!“

De hogy ez hogyan törtint, azt majd mingyart megmagyarazok.

Mert hogy van nekem egy kedvezs baratom uram Erdiltül, ki üli job oldalnak vigso szegletiben, had mikor asztat felszolitota elnök, hogy felelyen közösügyi kirdisre, nagy megrazkodtatatasunkra azt felelte „nem!“ Csak akor iszrevete magat, mikor szomszidok rangatnyi keztik, hogy ne agyon tarokkot, hiszen van neki *olyan szin*, a milyent *kihat*; ere baratom felvilagositota dolgoi, hogy monta ö „igen,“ de *terem roz acusticaja* vizshangozot hibasan „nem,“ de franya tigrisek rakiabaltak: „*versehen ist verspielt!*“ — ez volt „*renonce*“, — s elnök kimonta raja, hogy „*czupász!*“ De mar ez nem igasag: montam magamban; ez az optica fallacia csakugyan resonance bodennak volt hibaja; azirt izs odamegyek, hol baratom uram volt szegletben; s megmutatom haznak, hogy mikor in kialtom „nem,“ az fog hangozni ugy, hogy „igen,“ Megprobaltam; de bizony nem sikerülte nekem, Is igy letem in izs tizenharmadikra „*nem*“ es ember.

Hanem had ilyen csekil változasokat senki se nem iszreveszi nagyobak melete.

Ahun van ni. Zsedini Eduard baratom, ki kezte ühnyi eleinte szilsö job oldalon, adig adig odab ütte, míg e ezer körülülte orszaggyülist, s kibukanta szilsö baloldalon. Mikor miniszterium legjoban kiszülte magat videlmeznyi bal oldal eleniben, e ezer csak, mint Benedeket Szadowanal, elkezdenek hatulrol, főhadiszalas mögüil bombardiroznyi oppositionalízs shrapnelekkal. De meg izs ata arat *oppositioalis gastrollen*-nek, mert mas nap megind saját termiszetezs hangjan akarvan beszilnyi, tigrisek apja odatartota neki tegnapi beszigyinek fotografiajat, mint corpus delictit; mibül tamata nagy nevetízs. Tanusag belüle, hogy ha ma beszilnyi akarsz, tegnap halgas.

Az izs rendkivüli szip törtinet volt, mikor Zichy Toni baratom megmonta *tigriseknek*, hogy valosagal üik a *pecsovicsok*. Ez te czete nekem. Elig soka hordoztam magam, viselje mar mas izs. Hanem azt mar nem ohajtotam, hogy Toni baratom vizsontag minket bemutasa *radicalisoknak*. Kirem alasan, ilyen ros z hírel in nem dicsekedek, in nem akarok radicalízs lenyi, vagyok csak *misikelt democrat*a, mint mongya Pesti Naplo; tudnyilik, megengedem, hogy paraszt előtem ülyön, mikor lovakat hajtya, kocsiülízsben.

Volt mig azutan izs a fölött nagy Debatta, hogy vigso tárgyalasa közösügyeknek tartasik *Csütörtökön*. Hanem azt nem engetünk, mert az lesz *aldozo csütörtök*, is *Krisztus menybemenetelinek* napjat nem profanalhatunk *magunk Bicsbemenetelinek* emlékezetivel; inkab kineveziünk előte valo szerdat szavazasra, had ünepelyenek kisö utodok asztat, mint „*aldozo szerdat*.“

Is mar most megkönyebüilt szível varom jövö hitnek nevezetezs napjat, a kin lesz *koronatio*, *szentlilek menybüillejövetele*, is *pesti vasar* egy napon. Enyi jot hogyan megbirjon egy embernek szive magaban.

Had azt a Kossuth levelit olvasta tekintedzs baratom uram? Azt mondom in ara, hogy minek mongya nekem valaki mar *ebid utan*, hogy az a csirkeczomb, a mit megetem, nem csirke volt, hanem *béka*? Hagya mar benem, ha mar benem van. Egyibirant azal vigasztalok magamat, hogy ha meg nem etem volna in, — megete volna mazs.

alazatos szolgaja

Tallerossy Zebulon.

Országgyűlési tudósítás a zárt ülésről.

Nehogy olvasóink közül valakit megöljön a kíváncsiság, hogy mi lehetett abban a pénteki zárt ülésben? tehát referálunk róla.

Először elhatározottat, hogy ez az ülés nem zárt ülés, tehát lehet róla referálni.

Másodszor az volt a kérdés, hogy a koronázás napján hol kapjanak zárt ülést a képviselők? Mert a lenne a furesa, ha náluk nélkül történnék meg a koronázás.

De hogyan jussanak oda? Ki viszi fel őket Budára? Kicsi hija, hogy a majoritás meg nem szavazta magának, hogy a minoritás vegye fel a hátára, s úgy vigye át.

Beszélték, hogy 50 forintot kér egy fiakker. Ez ellen törvényt kellene hozni!

Omnibuszon vitetni át a képviselőket, minden illedelem ellen volna.

Hogy az alsóház tagjai a felsőház tagjai közé csapjanak fel a nyeregbe, s úgy menjenek fel a várba, ezt ismét tiltják hazai törvényeink.

Jó volna előtte való nap átköltözni, és ott hálmi.

Talán minden párt átlovagolhatna a saját veszőparipáján.

Végre abban állapodtak meg, hogy a háznagy hírsztelje ki, hogy az országgyűlés azt határozta, hogy a koronázás napján nem szabad senkinek kocsin járni. Ekkor majd megszeppennek a fiakkerek, és alább eresztik a fuvart.

Különösen a háznagy figyelmébe ajánlatott pedig, hogy a képviselők számára a vendéglőkben elegendő helyet bestekkoljon, mert azt csak nem kívánhatni, hogy a haza atyjai kucsmából igyák a bort a mezőn, s maguk szabdalják a sült ökörből a rostbeafeket.

Végül: hogy a miniszterek a lábunkra ne taposanak.

Kérdő Márton uram legujabb föllépése, melyet egy hozzánk küldött levélben maga leír eképen:

Mi az Ujság nagy magyar Országban 22. májusban?

H. m. Vásárhelyben Kérdő Márton megjelent a Csongrádi megyei Első alispányi Hivatalon, azon kérdésel Hogy a mult téli fogságos ügyeink a meljet aperláltunk a Királyi Táblára, Tizenegyen Vásárhelyi Lakosok ártatlan szenvedéseink véget, medig vagyon?

Ö nem tudja.

— Hát ki tudja?

T. B. Első allispán Ur azon szavazatot nyitotam, Hogy menyek fel Pestre.

Kérdő Márton azt felelvén: „voltam már.“

T. B. mondása: „Csak egy vont szemü (?) Emberel Beszélt, Jokai moral.“

Kérdő Márton: „De Beszéltém én főbb emberel is; az Ország Gyűlés Elnökével is; és otlévő igazolo Hit leveleimet elő szedetem Határozat nélkül, a meljekről a vásárhelyi ország Gyűlési képviselő semit sem akart tudni.“

T. B. mondása az: Hogy az Elnököt meg Dorombolni voltam.

Kérdő Márton felel: „azt Gazda tehette.“

T. B. mondása: „a tisztességet ne tulajdonítsa szolgának, mert az nem szolga.“

Kérdő Márton: „Gazdának nem is tulajdonithatom Ha fizetéses, az Első miniszteriumot sem.“

T. B.: Ha le teszem a hivatalt, it hagyom, és Leszek anyi Gazda, mint kend.

Kérdő Márton felel: „azt csak az magyar Ország törvénye megfontolása mutathatja meg, ki lesz a legtöbb?“

Kérdő Márton s. k.

Adomák.

Egy szegény embert beperelték az inségi kölcsön tartozásaért, s midőn felolvasták előtte az elmarasztaló ítéletet, kérdezte tőle a bíró, hogy belenyugszik-e az ítéletbe? „Nem nyugszom biz én soha sem: már annál nagyobb igazságtalanság nem volna a földön, mint azt visszakérni, a mit már régesrégen megettem, lehetlenséget a törvény sem kívánhat.“

Egy ábrándos fiatal ember fülig szerelmes volt egy színésznőbe, de szíve érzelmeit sehogy sem tudá az imádott lényvel közölni. Egyszer azon ötletre jött, hogy éjjeli zenével tiszteli meg az alvó angyalt, s a zene felcsigázván kíváncsiságát a leánykának, tudvágya okvetetlen arra fogja ösztönözni, hogy kikukucskáljon az ablakon, s így őt a szép holdvilágon felismerve a cigányok közt, megtudandja, hogy ki pendítette meg a szerelem húrjait, a szunyadó szív csendes éjjelén. Tervét azonnal foganatosítá. A cigányokat bevezeté a kedves lakába, s imádottjának szobáját nem tudván bizonyosan, egy vélt boldog lak előtt megállottak, s a mint húzták a cigányok a követ is megindító andalgót, egyszer a szép zeneszóra egy *kanczaló* elnyerité magát. A kedves vélt szobája istálló volt.

A koronázás előkészületei.

Mindenféle szolid és nem szolid anyagból épített; portatilis és akárhova felállítható, lábra felhúzható állványok ajánlatnak. Akadnak izmos férfiak, kik hirdetik, hogy a koronázás alkalmára czélszerű helyiségül kiarendáltják saját természetüket. A ki az *emeletet* bérlé ki, s a vállalkra ül fel, fizet 4 forintot, a ki *földszintről* akar biztos kilátásból nézni, az csak kettőt.

Lókupeczek. megtudván, hogy a magyar praelatusoknak lóháton kell résztvenni a koronázási menetben, erősen kínálják őket jó, csendes természetű paripákkal.

A koronázás előkészületei.

Az országgyűlés is megteszi a maga előkészületeit.

Csak két ember nem akar koronázni; az egyik Zágráb, a másik Kérdő Márton uram.

Érzékeny történet a papagályok életéből.

(Kezdődik Braziliában, s végződik Rómában.)

Elbeszéli *Csernátony*.

Már néhány éve, hogy tudom ezt az érzékeny történetet.

Egyszer meg is küldtem volt egy magyar szerkesztőnek, de nem adta ki, hihetőleg azért, mert nagyon szomorunak találta.

Azóta kiadtam egy részét — a végét — angolul, s tudom, hogy sok szemet megkönyeztetett.

Az *egész* historia azonban csak most, s a jelen átdolgozásban lát napvilágot.

Lehet, hogy irok hozzá valamit a magam részéről is, utógondolat gyanánt.

Mert a történet maga nem az én művem. Én csak leirtam, a mint azt magától a hösnőtől hallottam.

A londoni állatkertben találkoztam volt vele, hol melancholikus szelidsége által voná magára figyelmemet.

Egy szürke papagájáról van szó.

Hozzá fordultam, megvakartam fejét, s kérdém: ha már reggelizett-e?

„*A tu déjeuneré Cocotte?*“

Erre a kérdésre rendesen egy emfatikus *igen* fülhasító ismétlést nyerjük válaszul. Most azonban a „*oui! oui! oui!*“ elmaradt.

Cocotte búskomoly pillantást hunyorított rám, s oly halkán és röviden igenlé kérdésemet, hogy tagadó válasznak is beillett volna.

Mi bajod? — kérdém részvétteljesen és francziául, mi diplomatikai nyelv a madaraknál is.

„*Qu'a tu Cocotte?*“

Hallgatott.

Ujjamat nyujtám neki. Ezt elfogadá szomorun, rálépett szépen, s egyet nyögött.

Aztán felfarolt karomon, vállamra ült, s ott motyogá el fülembe a következő érzékeny történetet.

* * *

Brazília szüz erdőségében születtem, s így jogom volna *immaculatus conceptiōt* tulajdonítani magamnak, de nem teszem, mert nem akarok a szent szék keresetébe vágni.

Elismerem hogy bűnben fogantattam, mely többé, vagy kevésbbé, de mindig eredeti kérdés. Mit tehetek én róla, hogy az első mamagály szerette az almát, s megszeretteté azt az első papagálylyal is?

Születésemet a tropusok hajnalának dicsősége üdvözlé.

Épen azon bűvös perczben törtem elő lételem töjásdadságából, midőn az éjjeli lények érezni kezdik, hogy mulatságuk vége felé jár, s élvsováran rohannak egy utolsó keringő, vagy csárdás tömkelegébe. Pitymallott, s a kalandos homályban mámorossá forgatá magát a szerelmes kéjelgők egész nagy és fél világa, a vilanyos mozdulatokat s a szikrázó pillanatokot csak a virradat szüntetvén meg, melynek ellenállhatlan sugarai előtt bágyadtan süti le szemét az epedés, elhalvánnyul a hevültség bájos arcza, s aludni siet, sötétséget keres minden bálozó állat.

Ily szürkületi mozgalom pompájának közepette születtem én.

A *lámpahordók* lidérczkedtek mindenfelé, s képzelhetlen ugrándozás által mulattaták a közönséget. A fénybogárkák, melyeknél — épen mint sok *gourmand*-nál — csak a gyomor tündöklük kissé, egy utolsó jeladásra szították hasgyűrűik szerelmes tüzet mikép a sötétben bolyongó Herok tudják, merre sovárognak Leandereik.

De a válságos fényűzés végerőlködése gyengült folytonosan s azon arányban, a mint a nappalnak kék szeme felnyilt, s az édesen reszkető erdőség árnyvilágába átjáró, bár gyöngéd pillantások hatottak.

Ekkor a tüzlegyek s a lámpahordók miriádjai kioltják fényes életük lebegő, cikázó, igézzetteljes csilárjait, s a bársonyozott szárnyu sfinxek s más éjjeli lepkék is buvokáikba vonulnak.

A növényország lombrengetege eltelik pirosuló felhomálylyal, kéjelgő illatokkal, bogárzenével, gyöngyellő harmattal, s a nappali pillangók tarkálló seregével, örvendez minden világosságot szerető lény, s daltól hangzatos minden fa, s zeng az egész erdőség.

Bölcsömet kolibri ének és méh döngicselés regették s magnoliák keheteg dicsősége illatozó körül.

Gagyogó korom pelyhesedő nyugtalanságát gúnyos rigók tréfás ötletei mullattaták. (Folyt. köv.)

Egy választó polgár levele volt hivatalnok pajtásához.

Kedves barátom!

Nálunk már megtörtént a tisztujítás. Volt hivatalnokaink csaknem mindnyájan kiestek — nem a vasuti stáció-, nem is a stáció-utczából, hanem a magok állásából. Még egy jámbor tiszteletbeli is kibukott, kinek más hibája nem volt, mint az, hogy rá találták fogni, hogy ő is tiszteletbeli, mit maga sem hitt.

Ezek az urak pedig nagyon hitték, hogy a népek vénei és bölcsei, a békés érzelmű, nyugodt vérű polgárok, visszaemlékezve bajtársaikra, s nem tudhatva

könnyen feledni azt a boldog időt, midőn kormányzásuk alatt a boldogság fellegéből ő rájuk is kövér esőcseppek hullottak alá: — vissza fogják helyezni azon székekbe, melyek a nagy tettekrei visszaemlékezés tömjéneitől még most is füstölögnek.

Hogy a visszaemlékezés annál könnyebben megtörténhessék, annak utját elő is készítették. Népgyűléseket tartottak, hol nemes tetteket és szép magokviselétét dícsérettel halmozva el, a nép szájába töltve a lelkesedést, önmagukat éltették.

Ezt követé a lelkesedésnek az irántoki hű ragaszkodáshoz falragaszokban kitörő nyilatkozata. A falragaszokon önmagok által jelölt hivatalnok neve állott, s egy nagy hosszú felkiáltójel szájába adva a hangot, hogy „engem választzatok!”

Azonban a kiszorított lelkesedést csakhamar lecsillapítá az irántok nyilatkozott közvélemény, mely csupa rokonszenyből ablakaikat, a nagy széllal egyetértve, betördelé, és a falragaszokon tündöklő neveket sártapaszszaal becsapdosá, vagy leszakgatá.

Mihelyt megkezdődött a választás, mindjárt megfeledkezett róluk a lelkesedésre erőtett nép, s ő helyettök másokat talált megválasztani csupa tévedésből. Ők pedig többnyire mindnyájan elhullottak, mintha csak Benedek vezérelte volna őket a választás nagy csatájában, és a tisztujítás Szadowáját annyi hős eleste miatt, még most is siratják a fusionisták és társaik.

De bezzeg nem sirnak azok, kik győztek, győzelmök mámorából mindnyájan új napra virradtak fel.

A megválasztás és új hivatal örömmel tölti el keblöket, s örömben elfeledkeznek az elhullottak sirját megkoszorúzni a penzió babérjával.

A választás igen szép renddel és elég vígan folyt le.

A jelölteket egymás után futtatták a választók, s a min nagyon lehetett csodálkozni, soha sem az nyert, a ki legjobban futott, mire aztán a volt hivatalnokok azt a megjegyzést tették, hogy „nem a gyorsaké a futás.”

Minden tisztviselő megválasztásával egy-egy csillag hullott alá, a remény futó csillaga, mely a bajnokoknak egyenkénti elhullását jelentette.

Az ujonnan megválasztottat választói székre állíták, kinek is ígérnie kellett, hogy jó hazafi, becsületes jellemű és szakértő leend.

Ez ígéret hallására egy volt czukrász inas, — ki minden áron erdész akart volna lenni — nagyot sohajtott, hogy ötten ilyen nagy ígéret mellett sem akarják kandidálni. Ez már mégis nagy részvétlenség!

A megválasztottaktól igen gyönyörű beszédeket

lehetett hallani. Egyik azt mondá, hogy ő lelkes hazafi, a hazát még a hivatalnál is többre becsüli, s most nem is azért vállal hivatalt, mintha rá volna szorulva, hanem azért, mert ő töle azt az áldozatot a haza megkívánja. Másik az ékesszólásban elérzékenyülve, lábainogása közben, hivatalában szilárd jellemet és tántoríthatlan kítartást ígért. A harmadik politikai multját festegetve, mondá, hogy ő magát a nagyfizetésű állami hivataloktól is visszatartva, többnyire a Tisza szabályozás körül és magán vállalatoknál fejté ki hazafiai tevékenységét, s politikai magányában mindig a hazáról gondoskodott, s még most is elvonulva élne, ha most meg nem választották volna; de már most reá szánja magát a nyilvános életmódra. Ezt aztán a hallgatók kegyetlenül megtapsolták.

A választást a volt hivatalnokok közül néhányan szomorú képpel és leeresztett hosszú orral nézték végig, a választók örömrivalgásaiba egy-egy hivatalos sohajt bocsátva systematikusan keblökből.

A választás ellen a népnek nem igen volt kifogása; egyiket idegen nevéért, másikat német plundrájáért nem szerettek, de azért a választás ellen még sem emeltek a belügyministeriumnál panaszt, s aligha meg nem áll az a választás is.

Elégedetlenek azonban mégis vannak. Az egyik azért duzzog, hogy nem választhatott, a másik, hogy nem választott, a harmadik pedig azért, hogy még csak nem is kandidáltatott.

Én magam is örömet szavaztam volna magamra, de nevetem kifelejtették a listából. Reám tehát már nem vonatkozhatik a törvények azon rendelete, hogy minden választó egyszersmind választható is.

Téged kedves barátom még jobban lefőztek, mint engem, mert te hiában tetted le az esküt, azért már még sem vagy esküdt. Most legjobban teszed, ha folyamodol a szentszékhez, hogy oldozzon fel az eskü kötelme alól.

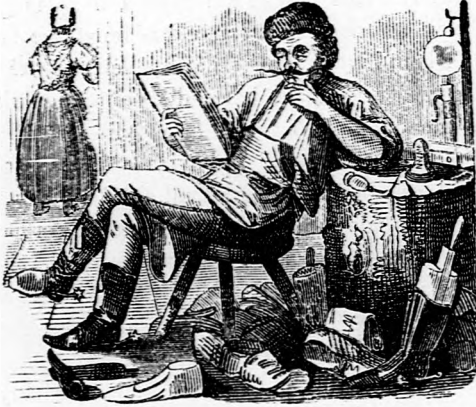
Volt köztünk egy alkotmányos érzelmű jó hazafi, népszerű ember, ki demokratikus érzelmeit a maga kegyeren már szinte hat év óta táplálja, s ezt a derék polgárt hiába futtatták a hivatal után, az a méltánytalan választó nép még sem választotta meg. Ehez járult még az is, hogy a választás után, mint zsiros hivatalt nyert szerencsefira, reámentek a cigányok, s kortesdal húzással boszantották. Be arczátlanok ezek a cigányok!

Most egy ideig már a hivatal átvételéig az ügyek és az emberek szünetelnek, kivévén a barom orvosokat, kik nálunk nem jöttek választás alá.

Jövő választásig maradok hived:

Választóvízi Oszkár.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Finis coronat opus — az opusnak a vége a koronázás.

— — (Hát csak keresztül ment a közösügyi törvény az országgyűlésen minden komoly vita nélkül.) Micsoda? hát nem elég komoly vita volt az, mikor egy szónok felfedezte, hogy nem jól van így a szöveg, hogy „mindkét félnek nyelvén,” mert ebből azt is lehetne érteni, hogy mind a ketten *félnek*; hanem legyen úgy, hogy „mindkét fél nyelvén.” (De hisz ebből azt érthetik, hogy csak *fél* nyelv jut mindeniknek.) Vigye tárt! 'sz úgy sem használják a nyelvüket semmire: csak úgy mimikával fenyegetik majd a delegátusok egymást.

— — Csak az az egy törvény ejtett engem gondolkozóba, a hol az mondatik, hogy „a delegátusokat csak *rajtakapartás* esetén szabad valami csinnyítettért befogni. E szerint fölteszik a delegátusokról, hogy azok egyetmást zsebre is dugnak, a mi kezök ügyébe kerül.

— — A posták között is kiűtött a *dualistikus háború*. A bécsi postáról visszaküldözik az olyan leveleket, a miken az ott lakos neve mellé magyarul van írva az „úrnak,” ezen hátirattal: „wegen fremder Sprache unbestellbar.” Erre azután a pesti posta is revánzsot vesz magának, s az meg azokat a leveleket küldözi vissza Bécsbe, a mik magyar emberekhez német titulaturával intéztetnek. Hiszen mulatságos egy labdázás, hanem végül a levelező közönség majd megköszöni a mulatságot; a hol „ha te ütöd az én zsidómat, én is ütöm a te zsidódat;” a zsidó pedig a publikum.

— — Figyelmeztetik a főlovászmesteri hivatal, hogy ha a Duna felől épített tribunusokat hátulról be nem deszkáztatja, szent Medárdus napján jöhet egy nyájas svábhegyi szellő, olyantorma, a milyen a raktár

ólomtetejét már egyszer elvitte a szomszédba, s ha az alánarkol azoknak a *tribunus plebisek*nek, úgy kiborítja azokat a rajtok ülő plebssal együtt a processio nyaka közé, mintha ott sem lettek volna.

— — Milyen ártatlan portéka volt az a *nemzet-örség!* Még mikor a papiroson megretíráltatták, akkor sem védelmezte magát; hanem nyugodtan kapitulált. Az egész országgyűlésen csak egy *regiments-paternek* volt bátorsága szemközt fordulni érettük, s feledni a *Rückzugot*, a mi pedig a *nemzetör general* Böze feladata lett volna.

— — Ime milyen bölcsen van megoldva, hogy milyen legyen a közös miniszterium? Például közös pénzügyminiszter ur *Beke*; ha akarja, *német* neve van, ha akarja, *magyar* neve van. Pénze pedig nincs; — s az közös ügy.

Mendemondák.

Egy természetdűs új állattanon dolgozik, melyben az urfi a csúszók-mászók, a kisasszony a kérődzők, a pataki déák a sáskák, a cigány asszony a fjahordók, a kormány a rákok, a hivatalnokok a halak, a jobb oldal a ragadozók, a baloldal a tigrisek, a magyar nemzet a birkák közé fog soroztatni.

Cserna Tóni ur azt mondja, hogy nincs *fiatalság*. Dehogyan nincs; tegnap is láttam egy házon kiirva a kapura, hogy „a *becsületes lakatos ifjuság szállása*.” Persze most nem lármázhat úgy az ifjuság, mint máskor, ha egyszer *lakat* van a száján.

Az inséges esztendőt ki nem lehet heverni; a mult évben a mezei, az idén a lelki zöltség a 48-ki terményekkel a nemzet reménye fagyott össze. Fog-e intézkedni a kormány, s mit fog tenni az inség enyhítésére az idén? Ezt a nagy szükségét a nép közt kiosztandó vetőmag (a közösügyi elaboratum) sem fogja kielégíteni.

Az oroszok a párisi szerződést revideáltatni akarják. Jó lenne a magyar országgyűlésre bizni, ott most az is hamar keresztül menne.

Gyulai a megyéket a szólás-szabadságtól meg akarja fosztani, hogy vele együtt azok is kritikus helyzetbe jussanak.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országút 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyom. Emich G. m. akad. nyomd. Pesten. 1867.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: *Jankó*. — Metszi: *Polák*.